Birileri, evlilik yeminimi edecek kadar bile yaşamamı istemiyordu.

HİZMETÇİNİN DÜĞÜNÜ

FREIDA McFADDEN

NOVELLA

OLİMPOS

Çeviren: Zehra Uzun

***Hizmetçinin Düğünü*, Hizmetçi serisinin ikinci kitabı (*Hizmetçinin Sırrı*) ile üçüncü kitabı (*Hizmetçi İzliyor*) arasındaki zaman boşluğunu doldurmak için yazılmış bir öyküdür. İsterseniz ikinci ve üçüncü kitap arasında isterseniz de üçüncü kitaptan sonra okuyabilirsiniz.**

Bugün hayatımın en mutlu günü olmalıydı.

Hayallerimdeki adamla nişanlıydım, sadece birkaç saat içinde yargıcın karşısına çıkacak ve ölüm bizi ayırana dek karı koca olmak üzere yemin edecektik. Bir iki aksilik yaşanmış olsa dahi bugün tam da düşlediğim gibi geçecekti.

Ama şöyle bir sorun vardı:

Birileri, evlilik yeminimi edecek kadar bile yaşamamı istemiyordu.

Dikkatli olmazsam bu istekleri kolayca gerçeğe dönüşebilirdi.

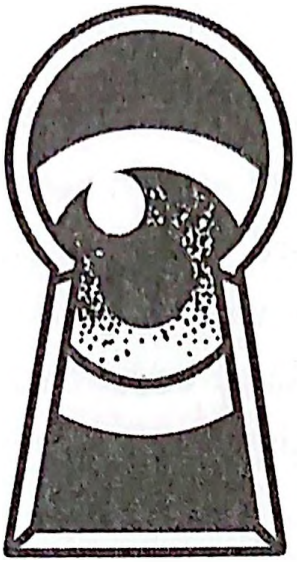
ISBN 978-625-5919-67-0
9 786255 919670
OLİMPOS
www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Bu kitabı bütün okurlarıma ithaf ediyorum.
Nasıl becerdiniz bilmiyorum ama bana bunlardan dört tane yazdırmayı başardınız.

Ayışığı Kitaplığı

YAZARIN NOTU

Hizmetçinin Düğünü'nü, Hizmetçi serisinin ikinci kitabıyla (*Hizmetçinin Sırrı*) üçüncü kitabı (*Hizmetçi İzliyor*) arasındaki uzun boşluğu doldurmak için kısa hikâye olarak yazdım. Okurlar, Millie'yle Enzo'nun düğününü göremedikleri için kendilerini kandırılmış hissedebilirler diye düşündüm. Dilerseniz ikinci kitapla üçüncü kitabın arasında ya da üçüncü kitaptan sonra okuyabilirsiniz!

GİRİŞ

Bu adam beni öldürecekti.

Gözü dönmüş gibi bakıyordu. Hayatımın tehlikede olduğunu bilecek kadar çok şey görüp geçirmiştim. Açıklamamı beklemeyecekti. Bana soluklanmam için fırsat tanımayacaktı. Doğrudan işimi *bitirecekti*.

Bu boğucu, daracık alanda sadece ikimiz vardık. Onun da amacı buydu zaten; beni gizlice takip ederek yalnız kaldığım ânı kollamış, sonra da arkamızdan kapıyı kilitlemişti. Artık kaçacak hiçbir yerim yoktu.

Bana istediğini yapabilirdi. Burada olduğumu kimse bilmiyordu.

Burnum acıyordu, muhtemelen kırılmıştı. İki delikten birden oluk oluk akan sıcak kan ağzıma doluyordu. Tadı metalikti. Adam bana selam bile vermeden doğruca burnuma yumruk atmıştı. Niyetinin ciddi olduğunu öyle göstermişti.

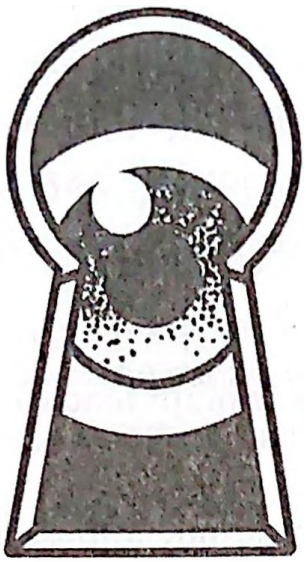
"Bütün kemiklerini tek tek kıracağım," dedi dişlerini sıkarak.

Şaka yapmıyordu. Tanrım, *ciddi ciddi* bütün kemiklerimi kıracaktı.

Kırk yıl düşünsem günümün böyle sonlanacağı aklıma gelmezdi. Bilseydim –bu adamın bana neler yapacağına dair ne ufak bir fikrim olsaydı– sabah çok farklı kararlar alırdım. Bu meseleyi kendi başıma halledebileceğimi düşünüyordum ama yanılmıştım. Hem de en başından beri.

Burada olmam tamamen benim hatamdı. Korkunç bir hata yapmıştım.

Ve artık geri dönüşü yoktu.

BİR
MILLIE

"Boğazını keseceğim, Millie Calloway."

Sabah uyanır uyanmaz duymak isteyeceğiniz sözler kesinlikle bunlar *değildi.*

Ama ben sabahın köründe gelen aramayla derin uykumdan uyandığımda tam olarak bu sözleri duydum. Telefon kulağımda, sert bir fısıltıyla söylenmiş bu tehdidin rüyamın bir parçası olup olmadığını düşünüyordum. Sonuçta kim gözünü açar açmaz adamın tekinin boğaz kesmekle ilgili tehditlerini duyardı ki?

Kim olacak, tabii ki ben.

"Efendim?" dedim uykulu sesimle.

Yatakta yan döndüm ve gözlerimi ovuşturarak ayılmaya çalıştım. Belki de yanlış duymuştum. Belki de hattın diğer ucundaki yabancı, boğazımı kesmek yerine aslında trafik sigortamın masraflarını kesmekten bahsediyordu.

"Beni duydun," diye homurdandı adam, sesi alçak ve ürkütücüydü. "Burnunu *yanlış* yere soktun, şimdi de bedelini

ödeyeceksin." Bu yeni bilgiyi sindirmem için kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Seni yavaş yavaş, acı çektire çektire öldüreceğim, Millie Calloway," diye bitirdi.

Hay aksi, rüya görmüyordum. Gerçekti ve tam adımı söyleyip durması da hedefinin ben olduğumu ispatlıyordu. Buna yanlış numara ya da spam araması muamelesi yapamazdım. Ne var ki ilk kez ölüm tehdidi almıyordum. Üstelik son da olmayacaktı.

Ama işte düğün günümde almasaydım iyiydi.

Düğün gününüzde yağan yağmurun uğur getirdiği söylenir. Peki, ölüm tehdidi almak? Onun pek hayra alamet olduğunu sanmıyordum. Yine de bu piç kurusuyla nasıl başa çıkacağımı gayet iyi biliyordum.

"Cehennemin dibine kadar yolun var," dedim sakin sakin, sonra aramayı sonlandırdım.

Telefonumu bütün gece şarj olduğu komodinin üstüne, yatmadan önce takmayı hatırlarsam dişlerimi gıcırdatmamı engelleyen ağız koruyucusunun yanına geri koydum. Bu aramanın beni etkilemesine izin vermeyecektim. İnsanları kızdıran şeyler yapmak gibi bir huyum vardı, dolayısıyla ara sıra ölüm tehditleri aldığım oluyordu ama hiçbiri boş laftan öteye geçmemişti. Alışmıştım artık.

Bugünü mahvetmesine izin *vermeyecektim*.

Başımı çevirip yanımda kıpırdanmaya başlayan nişanlıma baktım. Enzo telefonun sesine uyanmış olabilirdi ama neyse ki pislik herifin söylediklerini duymamıştı. Birinin beni tehdit ettiğini anlasaydı *deliye dönerdi*. Meseleyi yok yere büyütürdü –hatta *polise* haber vermeyi bile önerebilirdi– ama

bugün yapmak istediğim son şey bu saçmalıkla uğraşmaktı. Dediğim gibi, adam boş boş konuşuyordu.

Bugünü özgüvensiz bir hıyarla uğraşarak geçirmeyecektim. Çünkü bugün, Enzo'yla karı koca olacaktık.

"Millie?" diye mırıldandı, İtalyan aksanlı sesi boğuktu. "Arayan kimdi?"

"Telepazarlamacı," diye yalan söyledim.

Bu tür aramalarından nefret ettiğinden yüzünü buruşturdu. Aramanın asıl sebebini bilse daha çok nefret ederdi fakat onu asla öğrenmeyecekti. Tekrar aranırsam ona söylemem gerekebilirdi ama bugün değil.

Enzo gözlerini ovuşturarak yatakta doğruldu. Siyah saçları karman çormandı, dünden bugüne sakalı çıkmıştı ancak nişanlımın sabah ilk uyandığındaki hâli, en seksi hâliydi. Genelde acayip seksi olan birine göre bu hiç de azımsanacak bir şey *değildi*. Ardından örtünün kayıp kaslı göğsünün ortaya çıkmasıyla aptal aramayı tamamen unutuverdim.

Dört kısacık saat sonra bu adam benim kocam olacaktı. *Kocam*. Ciddi ciddi evleniyorduk. Uzun zamandır birlikte olmamıza ve beraber bir sürü zorluk atlatmamıza rağmen bugünün geleceğine gerçek anlamda hiç inanmamıştım.

Elimi şişkin karnıma koydum. Ne kadar çabalasam da evlenmemizin asıl sebebinin *bu* olduğunu unutamıyordum. Enzo bana evlenme teklif ettiğinde, beni görür görmez hayatını birleştirmek istediği kadın olduğumu anladığına ve ömrünün sonuna dek bana sadık kalmak istediğine dair afili bir konuşma yapmıştı fakat bu evlenme teklifi, ona hamile olduğumu söyledikten *bir hafta* sonra gelmişti. Yani zamanlaması daha manidar olamazdı.

"Nasıl hissediyorsun?" Karnıma dokunduğumu fark edince endişelendi. "Mide bulantıların devam mı ediyor yoksa?"

Hamileliğimin ilk üç ayında yaşadığım korkunç mide bulantıları sırasında Enzo bana gerçek bir dayanak olmuştu. Üç farklı zencefil almıştı fakat bu sadece zencefilden nefret ettiğimi üç kez kanıtlamaya yaramıştı. Bir yerde aromaterapinin işe yaradığını okuduğundan difüzör almıştı ama faydası olmamıştı. Hatta akubası hakkında bir kitap okuyup bana masaj bile yapmıştı. Gerçi masajın sonu seksle bitmişti ama itiraf etmeliyim ki bir süreliğine de olsa mide bulantısını unutmamı *sağlamıştı*. Ancak hiçbir şey gerçek anlamda işe yaramamıştı. Bir ay öncesine kadar her gün kusuyordum. Hatta bazen günde iki üç kez kustuğum bile oluyordu. Çok sinir bozucuydu.

Ama tam da dedikleri gibiydi; sizi öldürmeyen şey güçlendiriyordu. Günde iki kez kusmakla başa çıkabiliyorsam beni telefonla tehdit eden ödleğin tekiyle de başa çıkabilirdim.

Hem o adamın kim olduğunu biliyordum. Tamam, adını bilmiyor olabilirdim ama son yıllarda birkaç kadının şiddet eğilimli kocasından kaçmasına yardım etmiştim. Bunu yaparken de öfkeli kocalardan oluşan bir düşman ordusu edinmiştim. Beni boğazımı kesmekle tehdit edenin hangisi olduğunu bilmiyordum ama onlardan biri olduğu kesindi.

"İyiyim." Başta zoraki gülümsediysem de Enzo'nun mutluluğunu görünce yüzüme gerçek bir gülümseme yayıldı. "Bugün için heyecanlıyım sadece."

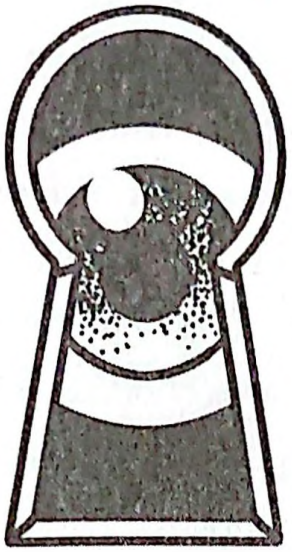
"Ben de." Beni kollarının arasına alıp çıplak göğsüne yatırdı. "Bir an önce seninle evlenmek istiyorum."

O böyle şeyler söylediğinde kendimi çok *şanslı* hissediyordum. Oysa hayatım boyunca kendimi hiç şanslı hissetmemiştim; bu, kendimi tanımlarken kullanacağım bir kelime değildi. Fakat şu anda dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünüyordum.

Evet, bu düğünün geleneksel hiçbir yanı yoktu. Büyük bir tören olmayacaktı; Manhattan Belediye Binası'nda evlenecektik ki oranın nikâh salonundan ziyade süslü bir konferans salonu gibi olduğunu okumuştum. Üstelik hamileydim. Ama bütün bunlar kimin umurundaydı ki? Önemli olan, ömrümüzün geri kalanını birlikte geçirecek olmamızdı. Bu yolculuğa ondan başka kimseyle çıkmak istemezdim.

Ah, bugünü özel kılan bir şey daha vardı.

Ayışığı Kitaplığı

İKİ

"Millie?" Enzo, yatakta kucak kucağa yatarken saçlarıma doğru konuştu. "Düğün sabahı seks yapmak uğursuzluk getirir mi?"

Güzel soruydu. Cevabın hayır olmasını ne kadar çok istesem de şanslı dönemimin devam etmesini daha çok istiyordum.

"Muhtemelen," dedim.

Yüzü düştü. "Emin misin?"

"Aslında," dedim, "bugün birbirimizi *görmemeliydik* bile."

"Sahi mi?" Enzo bariz bir şaşkınlıkla küçük yaşam alanımıza göz gezdirdi. Bronx'ta, oturma odasıyla mutfağın iç içe olduğu tek odalı bir apartman dairesinde yaşıyorduk. "Seni görmemek için nereye gidebilirim ki?"

"Bu daha ziyade büyük evli arkadaşları olan zengin insanlar için geçerli bir kural."

"Zengin insanlardan nefret ediyorum." Boynumu öpmesiyle bütün vücudum karıncalandı. "Madem *hâlihazırda* kuralları çiğnedik, birini daha çiğnemekten zarar gelmez, öyle değil mi?"

Uğursuzluk getirsin ya da getirmesin, başka bir gün olsaydı ona asla karşı koyamazdım. Ama bugün düğün günümdü. Banyo yapmam, gelinliğimin içine girebildiğimden emin olmam, saçımı hâle yola sokmam ve normalde yaptığım gibi marketten aldığım ruju sürüp geçmek yerine doğru düzgün süslenmem gerekiyordu. Enzo'yu üzerimden itmek için bütün irademi kullandım. "Maalesef olmaz. Hazırlanmam gerek."

"Hazırlanman mı gerek?" Şaşırmışa benziyordu. "İyi de düğünümüz dört saat sonra!"

"Aynen. *Sadece dört saat kaldı.*"

Enzo suratını assa da duş alabilmem için beni bıraktı. Erkekler bu işlerden hiç anlamıyordu. Bugün giyeceği beyaz gömleği ütülemem gerekiyordu çünkü gömlek kırış kırış olmasına rağmen ütü yapmak onun aklının ucundan bile geçmemişti. Beş dakikada duş alır, havluyla saçını kurular, ardından takım elbisesini giyer ve on dakikaya kalmadan hazır olurdu.

Ama benim bugün kusursuz görünmem gerekiyordu. Çünkü bugünü inanılmaz özel kılan bir şey daha vardı.

Annemle babam düğüne geliyordu.

Bu *gerçekten* büyük bir olaydı. Onlarla yakın değildim. Hatta annemle babamı görmeyeli on yıldan fazla olmuştu. Onlara en çok ihtiyacım olduğu anda, gencecik bir kızken arkadaşımı bir saldırıdan korumak için cinayet işleyip hapse girdiğimde beni yalnız bırakmışlardı. Beni kurtların önüne atmışlardı; avukat parası vermemiş, hapisteyken bir kez olsun ziyaretime gelmemişlerdi. Bunca şeye rağmen ben onları affetmeye razıydım –sonuçta onlar benim ailemdi– ama onlar

beni affetmeye razı değildi. *Sen çürük elmasın, Millie. Bizim hayatımızı da karartmanı istemiyoruz.*

Kendi anne babanızın size çürük elma demesinin nasıl bir his olduğunu bilir misiniz? Hiç güzel bir his değil. Yine de –beni kendilerinden ne kadar uzaklaştırırlarsa uzaklaştırsınlar– onların desteğini arıyordum. Annemle babamı seviyordum. Ama hepsinden önemlisi, artık o toy kız olmadığımı, değiştiğimi görmelerini istiyordum.

Onları bir daha görememekten korkuyordum. Enzo'nun bütün ailesi ya vefat etmişti ya da Sicilya'daydı, bu yüzden düğünümüze hiç aile ferdinin gelemeyecek olmasına çok üzülüyordum. Enzo bana evlenme teklif ettikten kısa süre sonra bir gece bunu ona da söylemiştim. Beni annemleri arayıp düğünü ve bebeği haber vermeye ikna eden oydu.

Annem, hattın öbür ucundaki kişinin ben olduğumu anladığında pek sevinmemişti. Başta yüzüme kapayacağını sanmıştım. Ama sonra ona sosyal hizmet bölümünde okuduğumu söylediğimde büyük ölçüde yumuşamıştı. Evlenmeden hamile kaldığımı öğrendiğinde biraz bozulsa da yakın zamanda bebeğin babasıyla evleneceğimi söylediğimde sevinmişti. Onu düğünüme davet ettiğimdeyse geleceğini söylemişti. Annemle babam düğünümüzün tek davetlileriydi; kutsal evlilik bağımızın tek şahidi olacaklardı.

Bunca yıl sonra onları yeniden göreceğim için çok gergindim. Yanlış bir şey söyleyip yine her şeyi berbat etmekten delicesine korkuyordum. Ama heyecanlıydım da. Annemle babamı seviyordum ve bir yanım hep geçmişte işlediğim günahları affedeceklerini ummuştu. Zira onların o kadar da büyük günahlar olduğunu düşünmüyordum.

Tamam, küçük bir kızken hayalini kurduğum düğün bu değildi ama mümkün olduğunca mükemmel olmasını istiyordum. Hâlihazırda güne ölüm tehditleriyle başlamıştık, dolayısıyla telafi etmemiz gereken çok şey vardı.

Yataktan kalkıp bol kesim tişörtümü giydim, gerçi son zamanlarda o kadar da bol gelmiyordu. Banyoya girmeden önce pencereden dışarı baktığımda kar yağdığını gördüm. Daha aralığın başıydı ve hava durumunda kar yağacağı söylenmemişti ancak şu anda tutacak kadar hızlı yağıyordu.

Düğün gününüzde kar yağması da uğur getirir miydi? Yoksa o sadece yağmur için mi geçerliydi? Yoksa yağmur *ironi* miydi?

Hâlâ yatakta oyalanan Enzo esnedi. "Baksana," dedi. "Felicity'ye ne dersin?"

"Felicity mi?"

"Nesini beğenmedin?"

Omzumu silktim. "Bilmem. Sadece hayatımda duyduğum en güzel isim diyemem."

"İyi, o zaman söyle bakalım, hayatında duyduğun en *güzel* isim ne?"

Son kontrolde kızımız olacağını öğrendiğimizden beri günde en az üç kere bebek isimleri hakkında konuşuyorduk. Daha doğrusu, günde en az üç kez birimiz bir isim öneriyor, diğeri de o ismin neden kötü olduğunu açıklıyordu. Önümüzdeki dört ay içinde bir isme karar vermek zorundaydık yoksa kızımız ömrünü isimsiz geçirecekti.

"Bebeğe isim bulma mevzusunu şimdilik bir kenara bırakalım," dedim. "Banyo yapmam lazım."

"Ama ben Felicity'yi sevdim."

"*Ben* de Nadine'i sevmiştim."

Enzo yüzünü buruşturdu. "Tamam. Şimdilik bir kenara bırakalım."

Tam banyoya girmek üzereydim ki telefonum çaldı. Enzo açmaya yeltendiği anda depar atıp telefonu aldım.

Ekrana baktığımda Enzo'nun açmasına izin vermediğime sevindim. 718'li numara tanıdık değildi ve bunun beni uyandıran numara olduğundan neredeyse emindim. Telesekretere düşmesine izin verdim. Bir ölüm tehdidiyle daha uğraşacak hâlim yoktu.

"Yine spam," dedim.

Enzo anlayışla başını aşağı yukarı salladıysa da soru sormadı. Oysa sormaya hakkı vardı, bilhassa da banyoya girerken telefonumu da yanımda götürdüğümde ama ağzını açmadı. Bu yaptığım tuhaf bir şeydi fakat Enzo'nun aramaya cevap verip karşıdaki kişinin bana yine boğazımı keseceğini söylediğini duymasını göze alamazdım. Bunu duyarsa *tepesi fena atardı*; umursamadan gününe devam edemezdi.

Ona söyleyecektim ama *yarın*.

Hızlı hızlı yıkanırken karnımın geçen haftadan bu yana biraz daha büyüdüğünü fark ettim. Bir ay öncesine kadar çıplakken bile belli olmuyordu. En fazla yemekten sonra karnım şişmiş gibi görünüyordu. Fakat son günlerde içimde bir şeyin büyüdüğü açıkça belli olmaya başlamıştı.

Bebeğim.

Küçük Nadine.

Tamam, Nadine olmayabilirdi. Ama Felicity de olmayacaktı.

Yıkandıktan sonra vücuduma kısacık bir havlu sararak banyodan çıktım. Gardıropta asılı gelinliğimi almaya giderken Enzo hâlâ yataktaydı ve telefonuyla oynuyordu.

Bizimkisi geleneksel bir düğün olmayacağından gelinliğim de geleneksel değildi. Öncelikle beyaz değildi. O renkten *nefret* ediyordum, ayrıca benim... durumum düşünülünce çok uygunsuz olurdu. Bu yüzden birkaç hafta önce Macy's'e gidip dantel kollu, evaze kesim, toz mavi bir elbise satın almıştım. İndirimdeydi, neredeyse üç yüz dolar olan fiyatı yüz dolara düşmüştü. O hâliyle bile bütçemizi zorluyordu ama yine de almıştım çünkü Tanrı aşkına, evleniyordum! Üstelik o elbise hem "yeni bir şey" hem de "mavi bir şey" yerine geçecekti.

Dahası derin, yuvarlak bir yakası vardı, böylece "eski bir şey"imi de gösterecekti ki o da annemin getireceği altın madalyondu. O madalyon, büyükannesinden annesine, annesinden de anneme kalmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse onu bir gün bana vereceğini hiç düşünmemiştim ve şimdi düğün günümde alacak olmak beni inanılmaz mutlu ediyordu.

"Beni gelinliğimle görmemen gerekiyor." Enzo'ya endişeli bir bakış attım. "Uğursuzluk getirir."

"Seni hiç görmemem gerekiyordu," diye hatırlattı. "Hem zaten çoktan gördüm, unuttun mu? Eve geldiğinde defile yapmıştın."

"Ay, doğru." Bunu duyunca biraz olsun rahatladım. "Böyle hurafelere inanmayı bıraksam iyi olacak."

Enzo sırıttı. "Çok tatlısın. Neyse, bugün bizim düğün günümüz. *Pazza*[1] olmaya hakkın var."

---

1 (İta.) Deli. *–ç.n.*

Bu kelimeyi bana birkaç kez daha söylemişti. Anlamına hiç bakmamıştım çünkü öğrenmek istediğimden emin değildim. İltifat olduğunu sanmıyordum fakat uzatmayacaktım.

Havlum düşünce Enzo beğeniyle ıslık çaldı. Mavi elbiseyi askıdan alıp bacaklarımı içine geçirdim. Sırf bugün için yepyeni bir külotlu çorap almıştım, sonra o kaçarsa diye bir tane daha almıştım. Her şeyi düşünmüştüm. Her acil duruma hazırlıklıydım. Bugün mükemmel olacaktı.

Ama...

Olamaz. Aptal elbisenin fermuarı artık kapanmıyordu!

ÜÇ

"Ne oldu?"

Ben mavi elbisenin arkasındaki fermuarla cebelleşirken Enzo beni endişeyle izliyordu. Geçen hafta denediğimde *tam* olmuştu. O zaman neden şimdi zorlanıyordum?

"Fermuarımı çeker misin?" dedim Enzo'ya.

Hemen yataktan kalkıp yanıma geldi. Üzerinde sadece baksırı vardı, onu öyle görünce bir an için dikkatim dağıldı ama arkama geçtiğinde tekrar kendime geldim. Parmakları belimde oyalandı.

"Seks için son fırsat," diye fısıldadı kulağıma.

Şeytana uymamak çok cazip gelse de başımı iki yana salladım. "Fermuarı çek lütfen."

İşte o zaman iş ciddiye bindi. Zavallı Enzo, elbiseyi yırtmadan fermuarı çekmek için elinden geleni yaptıysa da olmamıştı. Fermuar kapanmıyordu. Son bir haftada karnım, artık elbiseye sığamayacağım kadar büyümüştü.

"Çok üzgünüm." Yenilgiyle ellerini indirdi. "Fermuar yukarı çıkmıyor."

Yüzümü ellerime gömüp yatağımızın kenarına oturdum. "Tanrım, ben şimdi ne yapacağım?"

Enzo kaşlarını çattı. "Başka elbise giysen olmaz mı?"

Başımı iki yana salladım. "Başka güzel elbisem yok ki."

"Sen çuval giysen bile yakışır."

Sesi o kadar içtendi ki ağlayasım geldi. Durumu hafifletmeye çalışıyordu ama bu fiyaskoyu çözmem imkânsızdı. Dolabımda düğünümde giymeye uygun hiçbir şey yoktu. *Bir tane* düzgün elbisem vardı, o da artık bana olmuyordu. İkinci bir elbise alamazdım. İlkini güç bela alabilmiştim.

Belki Macy's'e gidip elbiseyi değiştirmeyi deneyebilirdim. Ama elbiseyi haftalar önce almış, yeterince payı olduğundan fişini atmıştım. Bir haftada bu kadar şişebileceğim aklımın ucundan bile geçmemişti. Sonuç olarak artık iade edemezdim; istediğim son şey bir mağazanın beni hırsızlıkla suçlamasıydı. Ya polisi ararlarsa? Ya düğün günümde hapse girersem? Bu, ölüm tehdidi almaktan bile beterdi. En azından *onun kadar* kötüydü.

"Bu elbiseyi çok istemiştim," dedim.

"Tamam o zaman." Enzo yanıma oturup elimi tuttu. "Sen elbiseyi çıkar, gerisini ben halledeceğim."

"Ah, terzi olduğunu bilmiyordum."

Dudakları seğirdi. "Terzi tanıdığım var. Bana bir iyilik borçluydu."

İşe yarayacağını hiç sanmıyordum ama başka ne yapabilirdim ki? Ya Enzo'nun arkadaşı beni kurtaracaktı ya da kot

ve tişörtle evlenecektim. Tamam, giyebileceğim şık bir eteğim ve bluzum vardı ama onlar mavi elbisem kadar güzel değildi.

Enzo vakit kaybetmeden arkadaşını aradı, inanmayacaksınız ama o da törene kadar halledebileceğini söyledi ki törene artık *sadece üç saat* kalmıştı. Adam ölçülerimi sorduğunda Enzo alet çantasından şerit metresini çıkarıp hepsini tek tek yazdı. Sonra yarım saate döneceğine söz vererek ölçülerimi yazdığı kâğıt ve poşete koyduğu elbisemle birlikte arabasına atlayıp gitti.

Aslında ölçülerimin profesyonel biri tarafından alınması için ben de onunla gitmek istemiştim ama Enzo nedense gidemeyeceğime dair kaçamak cevaplar vermişti. İtalyanca açıklamaya çalıştığındaysa pes etmiştim. Elbisenin zamanında hazır olması bana imkânsız geliyordu fakat itiraf etmem gerekirse Enzo beni neredeyse hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı.

O yokken ben de saçımı yapmak üzere banyoya döndüm. Hani bazı kadınlar düğünlerinden önce saçlarını yapmaları için profesyonel kuaförler tutarlar ya? Hah, işte o Casa Calloway için geçerli değildi. Bizim evde sadece ben ve ucuz maşam vardı, güçlerimizi birleştirerek elimizden geleni yapacaktık.

Enzo saçımı serbest bırakmamı sevse de toplamak düğüne daha uygun olurdu. Sosyal medyada paylaşmak üzere yüzlerce fotoğraf çektirecek filan değildik ama ya annemler fotoğrafımızı çekmek isterlerse? Ya da benimle fotoğraf çektirmek isterlerse?

Belki de bütün aile bir arada çektirirdik. Bir aile fotoğrafı. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sonunda Enzo'nun yüzünde göreceğim beğeni dolu bakışa değeceğini düşünerek saçımı serbest bırakmaya karar verdim. Biraz çaba gerektiren maşayla saç derimi yakmamaya dikkat ederek normalde dümdüz olan sarı saçlarımı bukle bukle yapmayı başardım. Akşama kadar hepsi sönecekti ama önümüzdeki üç saat boyunca idare etseler yeterdi.

Banyodan çıktığımda telefonumun onu son bıraktığım yerde, yani oturma odasındaki sehpanın üzerinde çaldığını duydum. Dairemizdeki mobilyaların birçoğu gibi o sehpayı da apartmanın önündeki çöpten almış, sallanmasın diye sol bacağının altına kitap koymuştuk. Arayan kişi kapamadan koşup telefonu sehpanın üzerinden aldığımda yüreğim ağzıma geldi.

Yine o 718'li numara arıyordu.

Ama iyi tarafından bakacak olursam Enzo evde değildi. Böylece tehdit edildiğimi öğreneceği korkusu olmadan bu herife ağzının payını rahatça verebilirdim. Onunla nasıl konuşacağımı iyi biliyordum.

Derin bir nefes alarak telefonu açtım. "Alo?"

"*Merhaba*, Millie." Sanki sesini gizlemeye çalışır gibi yine fısıldıyordu. "Yoksa hoşça kal mı demeliydim?"

Gözlerimi devirdim. "Neden hoşça kal diyecekmişsin?"

"Çünkü," dedi, "bugün ömrünün son günü olacak."

"Aaa, öyle mi?" dedim şimdilik oyununa ayak uydurarak.

"Hak ettin," dedi dişlerini sıkarak. "Karıma söylediğin yalanlardan sonra. Evliliğimi mahvettin, kaltak."

Doğru tahmin etmiştim; öfkeli kocalardan biriydi. Açıkçası biraz bile şaşırmadım. Birçok kadının berbat evliliğinden kaçmasına yardım etmiş, bunu yaparken de kendime epey

bir düşman edinmiştim. İşin doğasında vardı. Acaba bu seferki hangi kocaydı?

"Karın kim?" diye sordum. Adamın kim olduğunu bilirsem kendimi daha iyi hissederdim.

"Karım orospunun tekiydi," dedi tükürürcesine. "Hayatında olduğum için şanslıydı ama *sen* onu aksine inandırdın."

Tanrı aşkına, ne sevimsiz adamdı.

"Sensiz çok daha iyi olduğundan eminim," dedim sakince. "Sana da durumu kabullenmeni ve yaşadıklarından ders çıkarmanı öneririm. Ayrıca beni rahat bırak."

"Yaşadıklarımdan ders çıkaracakmışım!" diye çıkıştı. "Sen ne yüzsüz bir şeymişsin, Millie Calloway! Senin gibi kadınlardan korkulur, Ama yemin olsun, yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Bu adamın kuru gürültüden ibaret olduğuna tüm birikimim üzerine bahse girerdim. Gerçi banka hesabım –özellikle de artık üzerime olmayan o mavi elbiseyi aldıktan sonra– neredeyse boş olduğundan pek bir şey kaybetmezdim ama olsun. "Hiç sanmıyorum."

"Sen bilirsin," dedi, "ama sana bir sorum var, Millie."

"İyi," dedim dişlerimi sıkarak, telefonu yüzüne kapayıp numarasını engellemeden önce onu son kez dinleyecektim. "Sor bakalım."

Tekrar konuştuğunda sesinde bu sefer keyif vardı. "Sabah sevgilin gittikten sonra portmantoya baktın mı?"

DÖRT

Sabah sevgilin gittikten sonra portmantoya baktın mı?

Kalbim ağzımda atarken bakışlarımı içinde montlarımızla ayakkabılarımızın olduğu portmantoya çevirdim. Kapağı kapalıydı. "Ne dedin?"

"Portmanto," diye tekrarladı. "Seni *mükemmel* biçimde görebiliyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, Millie, yalan söylemiyorum." Neredeyse şarkı söyler gibi konuşuyordu. Benimle oynuyordu. "Ama o kadar eminsen neden gidip bakmıyorsun?"

Benimle daha fazla alay etmesine fırsat vermeden telefonu kapadım. Keşke daha erken kapasaydım diye düşünerek telefonu kulağımdan indirirken elim titriyordu. Adamın zararsız olduğundan, sadece beni korkutmaya çalıştığından çok emindim. Sırf kuru gürültüydü.

Ama Enzo'nun evden çıktığını nereden biliyordu?

Gözlerimi odanın karşısında duran portmantodan alamıyordum. Kapağı kapalıydı, altından ne ışık süzülüyor ne de herhangi bir hareket göze çarpıyordu. Orada birinin saklanıyor olması mümkün müydü?

Hayır, değildi. Geceleri kapımızı kilitleyip sürgülerdik çünkü oturduğumuz mahalle pek de tekin değildi. Hatta *tekin değil* demek az kalırdı. Şu sıralar maddi durumumuz iyi olmadığından ve bebek için her kuruşumuzu biriktirdiğimizden daire bakarken ilk önceliğimiz "sudan ucuz" olmasıydı. Bronx'ta muhteşem güzellikte banliyöler vardı fakat biz bölgenin muhtemelen en tehlikeli mahallesinde oturuyorduk. Burası, hava karardıktan sonra dışarı çıkmadığınız türden bir yerdi. Ayrıca kapınıza sağlam kilit taktırdığınız türden de bir yerdi.

Bizim kilidimiz de son derece sağlamdı. Birinci Sınıf dedikleri kilitlerdendi; yani çekiçle, levyeyle, testereyle, maymuncukla ve hatta tekmeyle açmaya karşı test edilmiş, hepsinden geçmişti. Elbette, biri gerçekten kafaya koyarsa Süper Kilit'imizi aşabilirdi ama bunun için küçük çaplı bir patlama gerekirdi. Onu da muhakkak duyardık. Hem Enzo çıkmadan önce portmantodan montunu almış olmalıydı, nitekim orada biri saklanıyor olsaydı görürdü.

Gerçi...

Enzo çıkarken banyoda olduğumdan arkasından sürgüyü kapamamıştım. Gün ortası olduğundan gereksiz gelmişti, hem Enzo da hemen döneceğini söylemişti. Piyasadaki en iyi sürgüyü almıştık ama ölümcül bir kusuru vardı: Kapamazsam işe yaramıyordu.

Yine de eve kimse girmiş olamazdı. Bir kere yeterli zaman yoktu, ayrıca o gürültüyü kesin duyardım...

O kadar eminsen neden gidip bakmıyorsun?

Mümkün değildi. İçeri girmiş olsaydı onu duyardım; hemen yan taraftaki banyoda saçımı yapıyordum. Bir ara gürültülü saç kurutma makinesini çalıştırmıştım ama yine de o sesi duymamam imkânsızdı. Bundan yüzde yüz emindim.

Tamam, yüzde doksan dokuz emindim.

İlk düşüncem buradan kaçıp gitmek oldu. Portmantoda boğazımı kesmek isteyen bir adam saklanıyorsa arkama bakmadan topuklamalıydım.

Ama ya beni kandırıyorsa? Evimde güvendeydim fakat dışarı çıkarsam açık hedef olurdum. Ya beni arayıp duran kişi kapının ardındaysa ve beni korkutarak evden çıkarmaya çalışıyorsa?

Elbette 911'i arayabilirdim. Böyle bir seçeneğim vardı. Fakat düğünüme üç saatten az kalmıştı. Polisleri karıştırırsam bugünkü planlarımdan "evlenme"yi çıkarmam gerekirdi. Düğünümü iptal etmek, ailemin gözündeki imajımı düzeltmeme hiç de yardımcı olmazdı.

Nişanlımla konuşmam gerekiyordu. *Hemen.*

Titreyen ellerimle telefonumu alıp Enzo'yu aradım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açtı. İtalyan aksanını duymak bile beni yatıştırmaya yetmişti.

"Millie!" Ben gerginlikten ölürken onun sesi inanılmaz neşeli geliyordu. "Çok şanslıyız! Arkadaşım elbiseyi iki saat içinde hazır edecek. Belediye binasına gitmeden önce alabileceğiz."

"Harika." Portmantoda ne olduğuna dair korkum, elbiseyle ilgili endişemi tamamen gölgede bırakmıştı. "Sen... geliyor musun?"

"Az kaldı. Beş dakika. Belki on."

On dakika. On dakikada çok şey olabilirdi.

"Her şey yolunda mı, Millie?" diye sordu.

Ona olanları anlatmalıydım. Anlatmamak saçma olurdu. Ama içimden bir ses hâlâ bu adamın kafamı karıştırmaya çalıştığını söylüyordu. Eğer öyleyse kazanmasının tek yolu, hayatımın en önemli gününü mahvetmesine izin vermek olurdu. Düğün günümün bu herifin etrafında şekillenmesini istemiyordum. Beni huzursuz etmesi yeterince kötüydü ama Enzo öğrenirse *hayatta* peşini bırakmazdı.

"Her şey yolunda," dedim. "Lütfen... lütfen çabuk gel."

"Geleceğim," dediyse de sesinden bana inanmadığı belli oluyordu. Ama araba kullandığı için üstelemedi.

Telefonu kapatır kapatmaz bakışlarım portmantoya kaydı. Orada kimse yoktu. Olamazdı. Olsaydı beni aradığında sesini *duyardım*, öyle değil mi? Dolap boştu. Bundan emindim.

O kadar eminsen neden gidip bakmıyorsun?

Enzo'nun eve gelmesini bekleyebilirdim ama beklemek istemiyordum. Adama kendi başıma meydan okumak istiyordum çünkü Millie Calloway kimseden korkup sinmezdi. O lanet dolapta kimse yoktu. Adam sadece beni korkutmaya çalışıyordu, ben de ona korkmadığımı ispatlayacaktım.

Gözlerimi portmantodan ayırmadan yavaşça mutfağa geçtim. İlk kez bu kadar küçük bir evde oturduğumuza seviniyordum. O portmantoyu kontrol edeceksem silaha ihtiyacım vardı. İçeride ne varsa ona karşı hazırlıklı olmalıydım.

Bıçak setinden en büyük kasap bıçağını aldım; gelişigüzel savursam bile hedefi tutturacak cinstendi. Sonra oturma odasına geçtim ve sessizce portmantoya doğru ilerledim.

Sadece beş adımda oraya vardım. Bıçak hâlâ sağ elimdeydi, o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım bembeyaz kesilmişti. Portmantoda biri varsa ve onu öldürürsem bu nefsi müdafaa olurdu. Karşı karşıya gelirsek yerde kanlar içinde yatanın ben olmayacağından emin olacaktım.

Ama buna gerek kalmayacaktı çünkü o aptal portmantoda kimse yoktu. Bunu hemen şimdi kanıtlayacaktım.

Elimi uzatıp parmaklarımı topuzun etrafına sardım.

BEŞ

Portmantonun topuzunu çeviremeden ön kapının diğer tarafında anahtar şıngırtısı duydum.

Aman Tanrım, Enzo *dönmüştü*.

Omuzlarım gevşerken topuzu bıraktım. Cesur olmak istediysem de bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığım için inanılmaz rahatlamıştım. Onun burada olması çok daha iyiydi. Bire karşı iki her zaman daha avantajlıydı.

Kapı açıldı, nişanlım eşikte duruyordu fakat yanında toz mavi elbisem yoktu. Kot pantolonuyla tişörtünün üzerine mont giymişti, omuzlarında kar taneleri vardı. Gülümsüyordu fakat beni görünce yüzü ciddileşti, kara gözleri kocaman oldu.

"Millie," dedi soluğu kesilerek. "O bıçakla ne yapıyorsun?"

Kasap bıçağı hâlâ elimdeydi. Ona her şeyi anlatmadan bu durumu nasıl açıklayacağımı bilemedim. "Ben... ben fare gördüm."

Enzo başını yana yatırdı. "Bunun için kapan kullanmıyor muyuz?"

Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımın yalnızca bir köşesi kıvrıldı. "Kapan bulamayınca elime geçen ilk şeyi kaptım."

"Anladım..." Kapıyı kapayıp kilitledi. Sürgü şimdi yerine oturmuştu ama davetsiz misafir *hâlihazırda içeride olabilirdi.* "Peki, nerede bu fare?"

"Şey..." Yanımdaki portmantoya baktım. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu, orada montlar dışında herhangi bir şey olduğuna dair tek bir işaret yoktu. "Portmantoda. Bakmak ister misin?"

Enzo hâlâ elimdeki bıçağa bakıyordu. "Bence süpürge daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Doğru diyordu ama bıçağı bırakmayacaktım. Portmantoda kimse olmadığından tamamen emin olana kadar bırakamazdım.

Hayatım, sabahtan beri tehdit telefonları alıyorum. Portmantomuzda saklanan biri olduğunu sanmıyorum ama olabilir de. Biraz endişelenmeye başladım fakat bunun hayatımızın en mutlu gününü mahvetmesini istemiyorum. O yüzden... şu portmantoyu hızlıca kontrol eder misin?

Bu cümleler dilimin ucuna kadar geldiyse de bir türlü söyleyemedim. Ona her şeyi anlatacaktım elbette ama *yarın.* Hem zaten birazdan belediye binasına doğru yola çıkacaktık. Bugün bir an olsun yalnız kalmayacaktım. Sorun olmayacaktı.

Yakın zamanda kimse boğazımı kesmeye kalkışmayacaktı.

Ben onu durduramadan Enzo portmantoya doğru yürümeye başladı. Parmakları topuzun üzerine kapanırken benimkiler bıçağı daha sıkı kavradı. Kapağı açtığında soluğu kesildi. Bense saldırmaya hazır hâlde bıçağı havaya kaldırdım.

"Millie," dedi, "neden bu kadar çok çizmen var?"

Ne?

Eğilip portmantodan bir çift diz boyu deri çizme aldı. Sonra onları suçlarcasına havaya kaldırdı. "Hiç elbisen yok ama beş farklı çizmen var. Neden?"

"Çizmeleri seviyorum," diye usulca itiraf ettim. "Hem bunlar indirimdeydi."

Enzo başını salladı. "Ben fare mare göremiyorum. Yani silahını indirebilirsin."

Bıçağı indirdim ama henüz elimden bırakmaya hazır değildim. Yine de içten içe haklı çıktığımı hissediyordum. Telefondaki piç kurusunun portmantomda olmadığından emindim zaten. Yani neredeyse emindim.

"Bu arada," dedi Enzo çizmeleri portmantoya geri koyarken, "gelinliğini arkadaşıma verirken aklıma başka bir isim geldi."

"Öyle mi?"

"Violet[2]."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim elbisem *mavi*."

"Evet ama Mavi diye kız ismi olmaz."

"Bilemedim. Violet bana pek hitap etmedi. Cyan nasıl?"

Ne zaman biri bilmediği bir kelime söylese yaptığı gibi suratını buruşturdu. "Cyan da ne?"

"Renk. Maviyle yeşilin karışımı gibi."

"Ben onun insanları öldürmekte kullanılan bir zehir olduğunu sanıyordum."

"O siyanür."

---

2 (İng.) Menekşe. –*ç.n.*

"Aynı şey." Bakışları sağ elimde sımsıkı tutmaya devam ettiğim bıçağa kaydı. "Artık bıçağı bırakmak ister misin, Millie? Bence fare tehlikesi geçti."

Aslında istemiyordum ama düğün günümde elimde bıçakla dolaşamazdım. Bu yüzden ayaklarımı sürüyerek mutfağa dönüp bıçağı yerine koydum.

Ne de olsa çantamda biber gazı vardı.

ALTI

Karda topuklu ayakkabılarla yürümek zorunda kalmayayım diye Enzo bizi Manhattan'a arabasıyla götürdü. ("Bütün o çizmeler bunun için değil mi, Millie?") Üstelik ücretsiz otopark bulmayı da başardı. Nikâh töreni sırasında Enzo'nun her on beş dakikada bir parkmetreye para atmak için salondan çıkmak zorunda kaldığını hayal edebiliyordum, bu yüzden iyi bir park yeri bulduğumuza sevinmiştim. Şansım yaver gidiyordu.

Enzo'nun terzi arkadaşı bizimle Manhattan'da buluşacaktı, dükkânı oradaydı. Olur da elbiseye yine giremezsem diye şık bir etekle bluz giymiştim. Böyle bir aksiliğin yaşanması ne yazık ki gayet olasıydı. Fakat üzerimdeki kıyafet, evlenecek birinin giyeceği şeylere benzemiyordu, dahası mavi de değildi. Manhattan'a giderken yolda "bir milyoncuda elbise satılır mı?" diye aratmıştım. (Görünüşe göre "giyim ve kıyafet" reyonları vardı.)

Park ettiğimiz yerin yakınında bir kafe bulduk. İçeri girdiğimizde pencere kenarında bir masaya oturduk, böylece kar tanelerini izleyebilecektim ama gerginlikten iştahım kesilmişti, bu yüzden sadece kahve söyledim. *Bir saat içinde* evlenecekken nasıl muffin yiyebilirdim ki? Dolayısıyla Enzo'nun omlet ve patates kızartmasından oluşan mükellef bir kahvaltı yapabilmesini anlamıyordum.

"Gömleğine bir şey damlatırsan seni öldürürüm," dedim ona.

Enzo bana bakıp sırıttı. Üzerindeki –sayemde– ütülü beyaz gömlek, siyah ceket ve kumaş pantolonla inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Öyle ki garson kız, adamın müstakbel karısı karşısında oturmuş, parmaklarıyla masada ritim tutarken bile hiç utanmadan onunla flört etmişti.

"Asla dökmem," dedi. "Dikkatliyimdir."

Gerginlikle saatime baktım, sonra gözlerimi tekrar pencereye çevirdim. "Arkadaşının şimdiye kadar gelmiş olması gerekmiyor muydu? Bu gidişle zamanında yetişemeyeceğiz."

"Sakin ol. Daha bir saatimiz var."

"Elbiseyi alamazsam hem *mavi bir şey*im hem de *yeni bir şey*im olmayacak."

"Küpelerin yeni," diye hatırlattı.

Daha önce hiç takmadığımı fark etmesine şaşırmıştım ama kulaklarımdan sarkan ışıl ışıl elmas küpeler ne mavi ne de yeniydi. "Bunlar *ödünç*," diye açıkladım sabırla. Küpeleri bana eski bir müşterim vermişti. Aslında hediye etmek istemişti ama ona ödünç olması gerektiğini söylemiştim.

Enzo anladığını göstermek istercesine başıyla onayladı fakat sadece beni yatıştırmaya çalıştığından emindim. "He-

men yan tarafta hediyelik eşya dükkânı var. Üzerinde adının yazılı olduğu mavi bir anahtarlık alabiliriz."

"Millie diye bir anahtarlık yok. Baktım. Benim adım anahtarlıkta yazacak türden bir ad değil."

"Benimki de," dedi. "Belki annen sana mavi bir şey verir?"

"Annem zaten bana eski bir şey verecek," dedim. "Bir kolye. Hem zaten onlar geldiğinde, ben mavi eşyalar istemeden de ortam yeterince gergin olacak."

Enzo ağzına bir çatal yumurta attı. "Merak etme. Sen onların kızısın. Seni seviyorlar."

"Hı hı." Kahvemden bir yudum aldım, gerçi kafein gerginliğimi daha da artırıyor olabilirdi. Aslında viskiye ihtiyacım vardı ama kafede alkol satıldığını sanmıyordum. "Beni o kadar seviyorlar ki on beş yıldır görüşmedik."

"Elbette seni seviyorlar," dedi yine, bu kez daha ısrarcıydı. Dudaklarının sağ köşesi kıvrıldı. "Ve elbette *beni* de sevecekler."

Her şeye rağmen gülmeden edemedim. Babam değilse bile annem Enzo'ya bayılacaktı. Onunla tanışması için sabırsızlanıyordum. "Cazibeni kullansan iyi edersin."

"Her zaman."

Kahvemden bir yudum daha aldım. Portmanto olayından sonra Bronx'tan Manhattan'a gelene kadar yol boyunca titremem geçmemişti. Yolda o 718'li numaradan bir kere daha aranmış fakat bu kez akıllılık edip açmamıştım. Daha sonra Enzo'ya bütün ayrıntıları anlatacaktım ama bugün değil. Bugün, ölüm tehdidiyle uğraşmadan bile yeterince stresliydi ki o tehdidin gerçek olduğuna hâlâ inanmıyordum. Bir erkek sadece gözümü korkutmak istediğinde anlardım.

Numarayı engellemeyi düşündüm ama sonra adamın mesaj bırakacak kadar aptal olabileceğine karar verdim, böylece daha sonra Enzo'ya dinletebilirdim. Ya da mesele büyürse polise götürebilirdim ama o kadar uzayacağını sanmıyordum.

Yalnız itiraf etmeliyim ki adamın Enzo'nun evden çıktığını bilmesi beni biraz huzursuz etmişti. Bu, tehditlerinin boş olmayabileceğini düşünmeme neden olan tek şeydi.

Enzo, birkaç patates kızartmasını birden ağzına tıktı. "Gerçekten istemediğinden emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Ama bir şeyler yemelisin. İçinde başka bir insan... yapıyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Ağzıma lokma koyamayacak kadar gerginim."

"Neden gerginsin? Şey olmadın değil mi... kararından şişman?"

Bir an şaşkın şaşkın ona baktıktan sonra ne demek istediğini anladım. "Pişman mı?"

"Aynen," dedi başını hızlıca aşağı yukarı sallayarak. "*Pişman* değilsin, değil mi?"

Bunu şaka yollu söylediyse de sesinde endişe vardı. Ama nedenini anlamamıştım. Onunla evlenmek istemeyeceğimi nasıl düşünürdü? Çocuğuna hamile olmasam bile onunla evlenmek isterdim.

"Pişman değilim," diye güvence verdim. "Sadece... biraz bunaldım. Evlilik korkutucu, öyle değil mi?"

"Nesi korkutucu? Hiç de korkutucu değil." Çatalını bırakıp gözlerimin içine baktı. Bunca zaman sonra bile hâlâ bir bakışıyla içimi titretmeyi başarıyordu. "Tek istediğim haya-

tımın geri kalanını seninle geçirmekti. Şimdi bunu resmiyete döküyoruz, o kadar." Uzanıp ellerimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. "Karım olmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

Bugün bana bütün gerginliğimi unutturan ilk şey bu oldu. Ellerini sıktım ve kendime bir kez daha çok *şanslı* olduğumu söyledim. Bugün harika bir gün geçirecektik. Hayatımızın en güzel günü olacaktı.

İşte tam da o sırada, kafenin penceresinin ardında yağmaya devam eden kar tanelerinin arasından bana bakan zayıf yapılı bir adam gördüm. Gözlerinde ölümcül bir öfke vardı.

Ayışığı Kitaplığı

YEDİ

Oydu.

Pencereden bize bakan adamın üzerinde kardan ıslanmış bir trençkot vardı, ellerini ceplerine sokmuştu. Beklediğimden yaşlıydı –altmışlarında olmalıydı– ve bana bakan gözleri çökmüştü. Dudakları tiksintiyle kıvrılınca kanımın buz kestiğini hissettim.

O tehdit içerikli telefonları Enzo'dan gizlemeyi umuyordum fakat adam yüzünde korkutucu bir ifadeyle karşıma çıkınca söylemekten başka çarem kalmamıştı. En azından düğün günümde *öldürülmek* istemiyorsam söylemek zorundaydım.

Adam şimdi kafeye girmişti. Aramızda üç metre bile yoktu. Sağ elinde sımsıkı tuttuğu bir kâğıt torba vardı, öyle ki bütün damarları görünüyordu. Torbanın içine uzandığını görünce dehşete düştüm.

Aman Tanrım.

"Enzo," diye fısıldadım telaşla. "Şu adamı görüyor musun?"

Enzo başını çevirip kafenin girişine baktı. Bir tehdit algıladığında olduğu gibi gözlerinin kararmasını bekliyordum. Dolayısıyla bütün yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle ayağa fırlaması beni şoke etti.

"Giuseppe!" diye bağırdı.

Giuseppe mi?

Enzo kafeyi arşınladığı gibi trençkotlu adama sarılınca neye uğradığımı şaşırdım. Derken hızlı hızlı İtalyanca konuşmaya başladılar. Sadece iki kelimeyi anlayabilmiştim; biri Millie, diğeriyse *pazza*ydı. Bu kelimenin iltifat olmadığına giderek daha çok ikna oluyordum.

Yaklaşık bir dakika konuştuktan sonra Enzo yaşlı adamı masamıza getirdi. "Millie," dedi, "bu benim yakın arkadaşım, Giuseppe."

"*Buongiorno*, Millie," dedi adam ağır aksanlı İngilizcesiyle. Kesinlikle telefondaki adam *değildi*.

"Merhaba," dedim kibarca. "Tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Giuseppe terzi," dedi Enzo.

Giuseppe kâğıt torbadan toz mavi elbisemi çıkardı. "Senin için, *mia cara*."

Başarmıştı. Nikâh için elbiseyi zamanında tadil etmişti. Bu tam manasıyla bir düğün günü mucizesiydi. Elbiseyi iki elimle birden kavrarken gözlerim doldu. "Çok teşekkür ederim, Giuseppe."

Sevinçle gülümsedi. "Rica ederim. Ama lütfen dene. Üzerine tam oturduğundan emin olmak istiyorum."

Neyse ki kafenin arka tarafında üzerimi değiştirebileceğim bir tuvalet vardı. Masadan kalktım ve uzun, loş bir koridor-

dan geçerek tek kişilik tuvalete gittim. Boş olup olmadığını gösteren bir işaret yoktu ama kapıyı birkaç kez tıklattım, içeriden ses gelmeyince de topuzunu çevirip açtım ve boş olduğunu gördüm. Burası gelinliğimi giymeyi hayal ettiğim yer değildi fakat en azından kafenin ortasında ya da bir McDonald's'ta giyinmek zorunda kalmadığıma seviniyordum.

Yere ya da Tanrı korusun, klozete düşürmemeye dikkat ederek eteğimle bluzumu çıkardım. Tuvalet hiç değilse temizdi ki bu, New York City'deki çoğu restoran tuvaleti için söyleyemeyeceğim bir şeydi. Elbiseyi başımdan geçirdiğimde mavi ipek kumaş karnımın ve basenlerimin üzerinden rahatlıkla kaydı. Gayet iyi olmuştu ama asıl mesele arkadaki fermuarın kapanıp kapanmayacağıydı.

Ellerimi arkama uzatıp fermuarı buldum. Pekâlâ, dananın kuyruğunun kopacağı an gelmişti.

Fermuarı çektim ve kolayca yukarı çıktığını hissettiğimde inanılmaz rahatladım. Eskisi kadar geniş değildi ve karnım hafifçe çıkmıştı ama olsun. İçimde büyüyen bebekten utanmıyordum. Bence elbise harika görünüyordu, gerçi burada sadece küçük bir makyaj aynası olduğundan bunu kesin olarak söylemek zordu.

Enzo sözünü tutmuştu. Şimdi mükemmel bir elbisem, aynı zamanda mavi bir şeyim ve yeni bir şeyim vardı.

Lavabonun kenarında duran çantamın içindeki telefonum çalmaya başladı. Elbisenin olup olmadığını sormak üzere Enzo'nun aradığını düşünerek bakmadan açtım. Ancak hattın diğer ucundaki o alçak, tehditkâr sesi duyduğumda hatamı fark ettim. Bu numarayı en başından engellemeliydim.

"Güzel elbise," dedi artık tanıdık gelen ses. "Kanına bu landığında nasıl görüneceğini çok merak ediyorum."

Sağ elimde tuttuğum telefonu sıktım, konuşamayacak kadar afallamıştım.

"Maviyle kırmızı birleşince mor olmuyor muydu?" diye sordu sahte bir masumiyetle. "Mor sana çok yakışır, Millie."

"Benden uzak dursan iyi olur," dedim. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Öğrenmek isterim..."

"Maalesef asla öğrenemeyeceksin."

"Ah, bence öğreneceğim," dedi. "Sonuçta kapının hemen diğer tarafındayım."

Ardından kapının topuzu dönmeye başladı.

SEKİZ

Kapıyı kilitlemiştim. Elbette kilitlemiştim.

Her aklı başında insanın yapacağı gibi umumi bir tuvalete girdiğimde, başka kimse giremesin diye ilk iş kapıyı kilitlerdim. Ama buranın kilidi, evimizdeki kilide kıyasla son derece sıradandı. Sağlam bir sallamayla yerinden çıkacak gibi görünen şu çengel kilitlerdendi. Kapının topuzu saat yönünün tersine dönünce bir adım geri çekilip sırtımı tuvaletin beyaz fayans duvarına dayadım.

Çantam. Lavabonun kenarındaydı ve içinde biber gazım vardı. Bu pislik herif bana zarar vermek istiyorsa savaşmadan teslim olmayacaktım.

Çantamı kapıp içini karıştırmaya başladım. Yanımdan hiç ayırmadığım, bana kendimi güvende hissettiren kutuyu arıyordum. Ama bulamadım. Biber gazım neredeydi?

Sonra hatırladım. Geçen hafta derste bir arkadaşımla konuşuyordum ve bana flört uygulamasından tanıştığı adamla randevuya çıkacağını söylemişti. Adamın ona telefon numa-

rasını vermemesi ve sadece uygulama üzerinden mesajlaşmak istemesi beni rahatsız etmişti ama kız yine de randevuya gitmek isteyince tedbiren biber gazımı ona vermiştim.

Kız sağ salim dönmüştü. (Adam pisliğin teki çıkmıştı ama tehlikeli değildi.) Fakat kendime yenisini alırım diye düşünerek kıza biber gazının onda kalabileceğini söylemiştim. Sonra almayı unutmuştum.

Kahretsin. Şimdi ne yapacaktım?

Tam paniğe kapılmak üzereyken kapının ardından biri seslendi. "Merhaba? İçeride kimse var mı?"

Kadın sesiydi. Kesinlikle telefondaki kişi değildi. Sadece kadınlar tuvaletini kullanmak isteyen bir kadındı.

Adam kapının öbür tarafında değildi.

"Bir dakika!" diye seslendim.

Tamam, adam *yine* yalan söylemişti. En azından tuvalet kapısının ardında olması konusunda. Ancak o arama son derece rahatsız ediciydi. Mavi elbiseyi biliyordu. Tuvalette olduğumu biliyordu. Beni izliyordu.

Buradaydı.

Çantamı ve üzerimden çıkardığım kıyafetleri alıp tuvaletten çıktım. Kapının önündeki kadın bana mahcubiyetle gülümsedi fakat ona karşılık veremeyecek kadar gergindim. Hiç istemesem de Enzo'ya olanları anlatmam gerekiyordu. Tehdit edildiğimi ve bunun gerçek bir tehdit olduğunu bilmeliydi. Bu meseleyle nasıl ilgileneceğimize birlikte karar vermeliydik.

Salona geri döndüğümde Enzo hâlâ arkadaşıyla hararetli hararetli sohbet ediyordu. Ama beni görünce ayağa kalkıp kravatını düzeltti. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Millie," dedi hafif heyecanlı bir sesle. "Sen... Çok güzelsin."

Adamın teki sabahtan beri beni tehdit ediyor. Boğazımı keseceğini söylüyor. Beni izliyor.

Olanları Enzo'ya anlatmam gerekiyordu ama gözlerinin buğulandığını görünce sözcükler boğazımda düğümlendi. "Beni çok mutlu ediyorsun," dedi güçlükle konuşarak. "Karım olacağın için çok şanslıyım."

Üzerimdeki elbisenin kanıma bulandığını görmek istediğini söyledi.

"Seni çok seviyorum." Kollarını etrafıma doladığında güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettim ki uzun zamandır Enzo Accardi dışında kimse bana kendimi böyle hissettirememişti. "Bugün hayatımın en güzel günü."

Ah, kahretsin.

Şu an söyleyemezdim. O pislik herifin düğün günümüzü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Her şey yoluna girecekti. Biber gazım olsun ya da olmasın, tetikte bekleyecektim.

Ne var ki Enzo'nun kollarından ayrılırken göz ucuyla kafenin karşı tarafındaki masada oturmuş, kahve içen tıknaz bir adam gördüm. Üzerinde emanet gibi duran bir takım elbise vardı ve başı tıraşlıydı; beyaz, yumurta şeklindeki kafası lambanın ışığında parlıyordu. Yüzünde okunaksız bir ifadeyle Enzo'yla beni izliyordu.

Beni tehdit eden adam olabilir miydi?

Bir an için göz göze geldik, hemen sonra bakışlarını kaçırıp telefonuna odaklandı. Bir daha da kafasını kaldırmadı.

Belki de kafamda kuruyordum ama içgüdülerim, bana baktığında adamın gözlerinde beni tanıdığına dair bir ifade belirdiğini söylüyordu. Kaldı ki içgüdülerim nadiren yanılırdı.

DOKUZ

Nikâhımız on bir buçuktaydı.

Harika bir saatti. Nikâhımız kıyılacaktı, ardından şehir merkezindeki şık bir restoranda ailemle birlikte öğle yemeği yiyecektik. Enzo onları doğru düzgün tanıyacaktı ve gerçek bir aile olma yolunda ilk adımı atacaktık. Hem heyecanlı hem de gergindim. Tam anlamıyla heyegindim.

Tanrım, kelime uyduracak kadar gerginim.

Annemlerle on biri on geçe, Worth Caddesi'ndeki belediye binasının önünde buluşacaktık. Birkaç dakika erken gelmiştik ki bu iyi bir şeydi çünkü annem dakikliğe çok önem verirdi. Çocukken bir şeye geç kaldığımda acayip sinirlenirdi ve dahası bahane de *kabul etmezdi.* Bir keresinde ortaokuldayken eve dönüş yolunda arkadaşım düşüp alnını yarmıştı, kanaması durmayınca mecburen onu acile götürmüştüm. *Buna rağmen* piyano dersime on beş dakika geciktim diye annem bana ceza vermişti. Şimdi ilişkimize yeniden başlayacakken onda iyi bir izlenim bırakmak istiyordum.

Kar durmuştu ama yerde hâlâ ince bir birikinti vardı. Yarım saat içinde hepsi gri çamura (ya da daha kötüsü, sarı çamura) dönüşecekti ama şimdilik manzara güzeldi. Tavus kuşu yeşili paltoma sarınarak ısınmaya çalıştım fakat asıl üşüyen yerim kulaklarımdı. Burada biraz daha beklersek donabilirlerdi.

Saçının dağılmasını hiç umursamadan siyah bere takmış olan Enzo, ellerimle kulaklarımı ısıtmaya çalıştığımı fark etti. Gerçi bu hareketim yalnızca parmaklarımın da üşümesine yarıyordu ya neyse. "Beremi ister misin?"

Aklını mı kaçırmıştı? "Saçımı yapmak için ne kadar uğraştığımı biliyor musun?"

"Her zamanki gibi görünüyor." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz hatasını fark edip aceleyle, "Her zamanki gibi güzelsin," diye ekledi.

İyi kıvırdın, Enzo.

"Üşümeni istemiyorum," dedi. "Artık iki kişilik ısınıyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Sorun yok. Annemler gelmek üzeredir. Sadece biraz daha dayanmam gerek."

Onlardan söz edince elim istemsizce boynuma gitti. Annemin getireceği aile yadigârını beklediğimden kolye takmamıştım. Başka bir şey taksaydım vereceği takıyı gölgede bırakacağından şikâyet ederdi.

"Sakin ol," dedi Enzo. "Bu kadar endişelenme. Hiçbir sorun çıkmayacak."

"Sen onları tanımıyorsun." Saçımın düzleşen bir tutamını parmağıma doladım. "Onlar için her şey kusursuz olmalı. Eğer bir şey kusursuz olmazsa..."

"O zaman kusursuz oluruz." Bana dişlerini göstererek sırıttı. "Tamam mı?"

Saatime baktım. "Nerede kaldılar? Neden bu kadar geciktiler ki?"

"Geciktiler mi? Saat daha 11.12. Sadece iki dakika gecikmişler."

"İnan bana, bu onlar için acayip geç."

Boynumu uzatıp caddeye bakındım. Annemle babamı göremedim ama gözüm belediye binasının merdiveninde duran başka birine takıldı. Doğru gördüğümden emin olamayarak gözlerimi kıstım.

Kafedeki kel adamdı bu. Bana baktığını düşündüğüm adam. Telefonu kulağındaydı ve yine benden tarafa bakıyordu.

Burada karşılaşmamız tesadüf olabilirdi ama nedense bana öyle gelmedi. Özellikle de göz göze geldiğimizde hemen başka tarafa bakınca. Yanına gidip daha yakından bakmayı, hatta onunla yüzleşmeyi düşündüm fakat tam da o sırada telefonum çaldı.

O mu arıyordu? Elinde telefon vardı, yani olabilirdi. Ama şimdi beni ararsa, aramaları yapanın o olduğu ortaya çıkardı.

Belki de bilmemi istiyordu.

İçinde telefonumu ararken az kalsın çantamı yere düşürecektim. Gerginlikle telefonu çıkardığımda yine o 718'li numarayı görmeyi bekliyordum ama ekranında "Annem" yazısını görünce derin bir oh çektim. Muhtemelen trafikte kalmıştı ve özür dilemek için arıyordu.

Telefonu açtım. "Anne?"

Uzun bir sessizlik oldu. Arka planda araç sesi duyacağımı düşünüyordum ancak hiçbir şey duymadım. "Merhaba, Millie."

"Yaklaştınız mı?"

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Hayır."

"Ama nikâh saatimize yirmi dakikadan az kaldı!"

"Millie..." Bu seferki sessizlik, âdeta sonsuza dek sürmüştü. "Biz gelmiyoruz."

"*Ne?*"

Enzo'nun koyu kaşları havaya kalktı. Dudaklarını oynatarak, "Ne oldu?" diye sordu fakat başımı salladım. Bunun üzerine annemin söylediklerini duyabilmek için başını benimkine doğru eğdi.

"Üzgünüm," dedi annem sanki bunun en ufak bir faydası varmış gibi.

"Ama... neden gelmiyorsunuz?"

Tek çocuklarının düğününe katılmalarına engel olan korkunç bir kaza haberi vermesini bekledim. Belki de babam düşüp kalçasını kırmıştı. Ya da bir deprem, evleriyle belediye binası arasında kocaman bir obruk açmıştı.

"En başta gelmeyi kabul etmemeliydik," dedi eskiden nefret ettiğim, sinir bozacak kadar makul sesiyle. "Yaşadıklarının seni değiştirdiğini düşünüyorduk. Ama babanla konuştuktan sonra hâlâ eskisi kadar sorunlu olduğunu fark ettik. Baksana, sırf hamile kaldığın için evleniyorsun."

Haksız sayılmazdı ama yine de... "Hayatta böyle şeyler olur, anne."

"Peki, kiminle evleniyorsun?" Alayla homurdandı. "Yeşil kart peşinde koşan işçi sınıfı bir göçmenle mi?"

Enzo başını hızla geri çekti, alınmış görünüyordu. "Benim yeşil kartım *var* bir kere!"

İtiraz etmesinin bir işe yaramayacağını bilerek onu susturdum. "Bana geleceğinizi söylemiştiniz. Hayatımın ve torununuzun hayatının bir parçası olmak istediğinizi söylemiştiniz."

"Üzgünüm," dedi yine. O an telefonun içinden uzanıp boğazına sarılmak istedim. "Tıpkı kendin gibi bir kız yetiştirmeni izlemeye katlanamam."

Nutkum tutuldu.

Enzo şaşkınlığımı fırsat bilip telefonu elimden aldı. Ben ona engel olamadan annemle sert bir tonda konuşmaya başladı. Ona boşuna uğraşmamasını, annem bir kere kararını verdi mi asla caymayacağını söylemek istedim. Ama Enzo'nun gözlerinde yine o bakış vardı, içindekileri söylemeden rahat edemeyecekti.

"Bayan Calloway." Hakkını yemeyeyim, saygılı konuşuyordu. "Kızınızı çok sevdiğimi ve hem ona hem de çocuğumuza çok iyi bakacağımı bilmenizi istiyorum. Yeşil kartım var zaten, Millie'yle evlenmek istememin sebebi o değil. Onunla evlenmek istiyorum çünkü onu *seviyorum* ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. O da sizi seviyor ve nikâha katılmanız onun için çok önemliydi. Bir şekilde gelebilirseniz... tören için değilse bile..."

Uzun bir süre annemin söylediklerini dinledi. Esmer tenli olduğundan genelde hissettikleri vücudundan belli olmazdı ama şimdi yüzü domates gibi kızarmıştı. "Hayır," dedi alçak ve öfkeli bir sesle, "değişmesine gerek yoktu çünkü en başından beri onda yanlış hiçbir şey yoktu." Bir müddet daha sessizlik oldu, sonra sesi daha da alçaldı. "Hayır, hata yaptığımı düşünmüyorum."

Birkaç dakika daha dinledi, ardından başını salladı. "Kızınızı hiç tanımıyorsunuz," dedi hem öfkeli hem de üzgün bir sesle. "Umarım bir gün yaptığınız bu korkunç hatanın farkına varırsınız. Ama şimdilik sizi ne burada ne de hayatımızda istiyoruz."

Telefonu kapadıktan sonra bir şey demeden bana verdi. Sakinleşmeye çalışırken ona biraz zaman tanıdım.

Sonunda cevabı bilmek istediğimden emin olmasam da "Ne dedi?" diye sordum.

"Onlarsız daha mutlu olursun," demekle yetindi.

Söyleyemiyordu bile. Ama zaten kabaca anlamıştım.

Vay canına. Bunun olduğuna inanamıyordum. Annemle babam düğünüme gelmiyordu. Tek çocuklarını düğün gününde yapayalnız bırakmışlardı.

"Artık şahidimiz yok," dedim. Sesim utanç verici biçimde titremişti.

"Birilerini buluruz," dedi Enzo. "Burası belediye binası. Bir sürü insan var."

"Ve... artık eski bir şeyim de yok..."

Başım dönüyordu. Bugünün hayatımın en mutlu günü olması gerekirken üst üste felaketler gelip duruyordu. Bütün bu olanlar Enzo'yla benim birbirimize göre olmadığımızın işareti miydi? Yoksa sabah şanslı olduğumu düşünme gafletinde bulunduğumdan mıydı? Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Ben şanslı değilim, *hiçbir zaman* şanslı olmamıştım! Dünyanın en şanssız insanıydım.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi o kel adam hâlâ bana bakıyordu.

Ben de ona baktım. Bu kez başını çevirmedi. Gözleri zehir saçıyordu. Kesinlikle oydu; beni boğazımı kesmekle tehdit eden adamdı. Düğün günümde beni öldüreceğini söyleyen adam.

Bu kadarı yeterdi artık.

Ayağımdaki topuklu ayakkabıları umursamadan karla kaplı kaldırımı hızla geçip kel adamın durduğu yere doğru yürümeye başladım. Ellerim yumruk olmuştu, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Bu iş hemen şimdi bitecekti.

Ayışığı Kitaplığı

ON

Karla kaplı kaldırımı aşıp kel adamın durduğu yere varmam iki saniyemi aldı. Enzo adımı söyleyerek arkamdan geliyordu. İyi tarafından bakacak olursam kulaklarımın donmaya başladığını tamamen unutmuştum.

"Millie!" diye seslendi Enzo. "Lütfen! Seni seviyorum. Ailenin bir önemi yok!"

Ama ben durmayıp koyu renk takım elbise giymiş adamın karşısına dikildim. Şimdi ona parmağımı yüzüne sallayacak kadar yakındım. Ondan korkmadığımı bilmesini istiyordum. Kaç kere aradığı ya da telefonda ne gibi tehditler savurduğu umurumda değildi. Beni yıldırmasına izin vermeyecektim.

Ben Millie lanet olası Calloway'dim ve *hiç kimseden* korkmazdım.

"Beni dinle, pislik herif!" dedim dişlerimi sıkarak. "Kim olduğunu biliyorum!"

Adamın gözleri büyüdü, ne kadar mavi olduklarını görünce şaşırdım. "Sen Millie Calloway'sin, değil mi?"

"Aynen öyle!" dedim. "Şunu bil ki ne yaptıysam doğru sebeplerle yaptım. Bu yüzden beni tehdit edebileceğini sanıyorsan bir daha düşün! Ben sandığından çok daha belalıyımdır, dostum."

Kel adam art arda gözlerini kırpıştırdı. "Evet, belalı olduğunu biliyorum. Kız kardeşimin hayatını kurtardın."

Cümlemin ortasında donakaldım. Hiç beklemediğim bir şey söylemişti. "Ben... Ne?"

Adamın dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrıldı, ellerini birbirine kenetledi. "Sonunda seninle tanışabildiğime çok sevindim." Yine gözlerini kırpıştırdı. Belli ki gergin olduğunda yaptığı bir şeydi. "Adım Paul. Kız kardeşim... Adı Diana Widmayer... Dee... Evliliği berbattı. Kocası hiç şüphesiz onu öldürürdü, üstelik polis teşkilatında tanıdıkları vardı. Dee kapana kısılmıştı. Ama sen kaçmasına yardım ettin." Gözleri doldu ve sol gözünden bir damla yaş süzüldü. "Kardeşimin hayatını kurtardın. Her şeyimizi sana borçluyuz."

Dee Widmayer. Tabii ya. Onu yaklaşık bir yıl öncesinden hatırlıyordum. Kocasının kimsenin görmeyeceğini düşündüğü yerlerinde, yani kollarında, bacaklarında ve sırtında morluklar vardı. "Dee iyi mi?"

"Sayende iyi." Elimi iki avucunun arasına aldı. "Seni gördüğümde bizim için yaptıklarının ne kadar önemli olduğunu söylemek istedim. Bir gün bir şeye ihtiyacın olursa... Senin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa..."

Tamam, bu adam telefonda beni tehdit eden herif değildi. Oscar'lık oyuncu değilse minneti gerçekti. Taşmak üzere olan gözyaşları da öyle.

"Bana borcun filan yok," dedim aceleyle. "Ama kız kardeşinin iyi olmasına sevindim."

"Aslında..." Enzo da konuya dâhil olarak boğazını temizledi. "Bizim için yapabileceğin bir şey var."

Paul'ün gözleri parladı. "Tabii! Ne isterseniz."

"Millie ve ben birazdan evleneceğiz," diye açıkladı Enzo. "Ama şahit bulamadık. Nikâh şahidimiz olur musun?"

Paul'ün yüzü aydınlandı. "Elbette! Onur duyarım!"

Enzo bana göz kırptı. "Gördün mü? Şahit bulacağımızı söylemiştim. Şu *eski bir şey* meselesine gelince..." Paul'e baktı. Paul, tören için hevesle kravatını düzeltiyordu. Bu hâliyle epey sevimliydi. "Hemen döneceğiz."

Enzo beni Paul'ün yanından uzaklaştırdı. Paul şimdi o kadar zararsız görünüyordu ki onun beni tehdit eden adam olduğunu düşündüğüm için utandım. Bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda Enzo durup bana gizemli bir biçimde gülümsedi.

"Annenin kolyesini istediğini biliyorum," dedi, "ama sana bana ait olan bir şey vermek istiyorum. Benim için çok değerli, tören boyunca yanında taşırsan beni çok mutlu edersin."

Kaşlarımı çattım. "Nedir?"

Enzo birkaç saniye cebini karıştırdı. Bu kısacık süre endişelenmeye başlamama yetmişti. Babasının ona hediye ettiği, üzerinde baş harflerinin yazılı olduğu eski cep çakısını hep yanında taşırdı – yoksa *eski bir şey* olarak bana *onu* mu vermek istiyordu? Cebinden onu çıkarırsa şaşırmazdım ama nikâh törenimde üzerimde bıçak *taşımayacaktım*. Hem belediye binasında metal dedektörleri vardı.

Fakat bunun yerine Enzo küçük, turkuaz bir şey çıkardı. Avucunu bana uzattığında küçük bir kelebek broş olduğunu gördüm.

"Antonia'nındı." Kız kardeşinin adını söylerken sesi her zamanki gibi titremişti. Şu anda birlikte olmamızın asıl sebebi Antonia'ydı. Ve kocasının ona yaptıkları. "Annem ona çocukken vermişti. O öldürüldükten sonra mücevher kutusunda buldum. Bana onu hatırlatması için hep yanımda taşıyorum. Ve... tören boyunca sende durmasını istiyorum."

"Enzo..."

"Lütfen."

Daha fazla karşı çıkmadım. Enzo uzanıp küçük kelebeği omzuma iliştirdi. Rengi elbiseye öyle güzel uymuştu ki sanki özellikle seçmişim gibi duruyordu.

"İşte," dedi. "Artık eski bir şeyin var."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Eee." Koyu gözlerini gözlerime kilitledi. "Artık evlenebilir miyiz?"

Hafifçe gülümsedim. "Evet, evlenebiliriz."

ON BİR

On dakika sonra belediye binasında numaramızın çağırılmasını bekliyorduk.

Evet, belediye binasında evlenmek böyle oluyordu. Numara alıp plastik bir sandalyeye oturuyor, numaranızın çağırılmasını bekliyordunuz. Evlenme sürecinin, marketten sandviç alma sürecine bu kadar benzemesinin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Hem iyi tarafından bakacak olursam kulaklarım artık üşümüyordu.

Bizim numaramız yirmi altıydı ve az önce yirmi üç numarayı çağırmışlardı. Son birkaç numaranın ne kadar hızlı geçtiğine bakılırsa beş dakika içinde çağrılacağımızı tahmin ediyordum. Sonraki on beş dakika içinde Enzo Accardi resmen kocam olacaktı.

"YİRMİ DÖRT!" diye seslendi biri.

"Fikrini değiştirmek için son şansın," diye takıldı Enzo.

Tam karşılık vermek için ağzımı açmıştım ki bir şey beni durdurdu. Karnımda hafif bir kıpırtı hissettim. Sanki

bir hava kabarcığı içime çarparak yukarı yükselmişti. Elimi karnıma koyup bu kıpırtıyı tekrar hissetmeyi bekledim.

Derken yine oldu. Bir küçük kıpırtı daha.

Enzo kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Sanırım..." Derin bir nefes aldım. "Bebek tekme attı."

"Gerçekten mi?" Elini karnımdaki hafif şişkinliğin üzerine koydu. "Ben bir şey hissetmiyorum."

"YİRMİ BEŞ!"

Başka bir çift ayağa kalkıp koridorun sonuna doğru ilerledi. Binmek için can attığınız bir lunapark aletine adım adım yaklaşmak gibiydi. Tek farkı, bu alette büyük bir düşüş yaşayacağınızı ve birkaç da takla atacağınızı bildiğinizden heyecan kadar korku da duyuyor olmanızdı.

Ben kıpırtıyı yine hissettim ama Enzo başını iki yana salladı. Henüz kızımızı hissedemiyordu. Şimdilik tekmeleri yalnızca bana aitti.

"Biraz daha büyüdüğünde hissedersin," dedim.

Karşımızda oturan Paul söze girdi. "Eşim oğlumuza hamileyken karnını hissettiğimi hatırlıyorum. Zırtapoz sürekli tekme atardı! Futbolu bu kadar sevmesine şaşmamalı."

Enzo'nun eli hâlâ karnımdaydı. "Küçük Harriet'i yakında hissedeceğim."

"Harriet mi?" Başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum."

"Peki ya Paula?" diye önerdi Paul.

"YİRMİ ALTI!"

"Bizim numaramız," diye fısıldadı Enzo kulağıma.

Elimi tuttu ve bizden önceki çiftler gibi ayağa kalktık, Paul de hemen arkamızdaydı. Belediye çalışanının peşi sıra

koridorda ilerlerken titriyordum. Sonunda küçük bir konferans salonuna benzeyen şapele ulaştık. Çocukken hep bir kilisede, papazın önünde evleneceğimi hayal ederdim. Ama burada, bir yargıcın önünde evlenmek de en az onun kadar güzeldi.

Çünkü sevdiğim adam yanımdaydı.

Bu standart bir belediye nikâhı töreniydi; yani iki dakikadan uzun sürmeyecekti, o yüzden kendi yeminlerimizi yazmamız mümkün olmamıştı. Ama yargıcın bakışları sıcaktı ve el ele tutuşmamızı söylerken gülümsüyordu.

"Titriyorsun," diye fısıldadı Enzo hafifçe gülümseyerek.

"Çok heyecanlıyım."

Gerçekten titriyordum ama bu, sabah portmantoda birinin olduğunu sandığımdaki gibi bir titreme değildi. Yaşadığımız bu an, hayatım boyunca başıma gelen en harika şey olduğu için titriyordum. Gerçi kızımız doğduğunda ikinci sıraya gerileyebilirdi.

"Bugün burada, Wilhelmina Calloway ile Enzo Accardi'nin şahitlerin huzurunda evlilik bağıyla birleşmesi için toplandık," diye başladı yargıç.

Evliliğin öneminden, birbirimize ömür boyu bağlılık yemini etmek üzere olduğumuzdan ve bunun hafife alınmaması gerektiğinden söz etti. Enzo onu ciddiyetle dinliyor, her söylediğine başıyla onaylayarak karşılık veriyordu.

İyi ki sen, diye düşündüm içimden. Hayatımda bir kez olsun doğru karar vermiştim.

"Sayın Wilhelmina Calloway," dedi yargıç. "Bugünden itibaren iyi günde kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta Enzo Accardi'yi eşiniz olarak kabul

ediyor, ikiniz de yaşadığınız müddetçe onu sevip sayacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Sayın Enzo Accardi," diye devam etti yargıç, "Bugünden itibaren iyi günde kötü günde, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta Wilhelmina Calloway'i eşiniz olarak kabul ediyor, ikiniz de yaşadığınız müddetçe onu sevip sayacağınıza söz veriyor musunuz?"

"Bu yeterince uzun değil," dedi Enzo usulca. "Ama evet. Evet, söz veriyorum."

Ardından yüzüklerimizi taktık; internetten aldığımız sade altın alyanslardı. Sabah yaşadığım gelinlik krizi yüzünden yüzüğün de parmağıma olmayabileceğinden korktum. En kötüsüne hazırlanarak nefesimi tuttum ama neyse ki yüzük parmağıma kolayca girdi. *Sonsuza dek sana bağlı kalacağıma söz veriyorum.*

"Siz bugün en kutsal bağ olan evlilik bağıyla hayatlarınızı birleştirdiniz," dedi yargıç. "Sevgi, paylaşmamız için bizlere bahşedilmiş en muhteşem armağandır. Bugünden itibaren hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceksiniz, nitekim birbirinizin kıymetini bilin. Şimdi, New York Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum." Bir an duraksadı. "Öpüşebilirsiniz."

Sonunda en güzel kısmı gelmişti!

Enzo –*kocam!*– eğilip beni nikâh salonuna pek de uygun olmayan bir biçimde öptü ama umurumda değildi. Yumuşak yüzlü yargıcın bize yan yan baktığını hayal edebiliyordum ve ilk kez annemle babamın burada olmadığına seviniyor-

dum. Ama bu öpücüğü hak etmiştik. Birlikte geçireceğimiz hayatı hak etmiştik.

Bundan sonra kocamla sonsuza dek mutlu yaşayacaktım.

SON SÖZ

ENZO

Millie ve ben evlenmiştik. Bu, hayatımın en güzel günüydü.

Sayamayacağım kadar kötü günüm olmuştu. Kız kardeşim gözlerimin önünde öldürülmüştü. Annemle babam ölüm döşeğindeyken yanlarındaydım. Hafızamdan silmek istediğim bir sürü gün vardı. Ama bugün onlardan biri değildi. Bugün mükemmeldi.

Hiçbir şey bunu bozamazdı.

El ele şapelden çıkarken Millie –*karım!*– hâlâ titriyordu. Gülümsemeden duramıyordu, benimse tek düşünebildiğim onu *hemen* eve götürmekti. İyi ki arabayla gelmiştik; metro beklemek istemiyordum. Milli o mavi elbiseyi çok seviyordu ama ben onu üstünden yırtarak çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunu düşündükçe nefesim kesiliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Şaka mı yapıyordu? "Ne düşündüğümü gayet iyi *biliyorsun.*"

Gülümsemesi daha da genişledi. Ailesinin ona yaptığı şey ve bana söylediği korkunç sözler moralimi çok bozmuştu. "Tehlikeli" olduğunu iddia ederek beni bu harika kadınla evlenmemem için uyarmışlardı. Korkunç şeyler söylemişlerdi. O sözleri asla ama asla karıma söylemeyecektim.

Millie sana zarar verir. Kendini kontrol edemiyor. Bir gün canına mal olabilir.

Onlar benim Millie'mi hiç tanımıyorlardı. Ailemizin parçası olmayı hak etmiyorlardı.

"Eee." Millie elimi sıktı. "Eve gidelim mi?"

O sırada gözüm salonun köşesindeki bir şeye takıldı. Bir an gözlerim oraya kilitlendi ama Millie fark etmeden bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Sanki hiçbir şey görmemişim gibi davranmam gerekiyordu fakat aynı zamanda bu meseleyle ilgilenmem de lazımdı. Bu, yatak odasında yapacağımız her şeyden daha acildi. Onun için önümüzde koca bir ömür vardı.

"Bir dakika," dedim Millie'ye. "Tuvalete gitmem gerek."

Millie de aynı şeyi yapması gerektiğini söyledi, böylece ayrıldık. Ben erkekler tuvaletine girdim. Küçük bir yerdi ve içeride pisuvarı kullanan kırklı yaşlarda, kahverengi saçlı, tişört ve kot pantolon giymiş zayıf adamdan başka kimse yok gibiydi. Hızlıca bütün kabinlerin altına baktım ama kimseyi görmedim. Burada yalnızdık.

Tuvaletin kapısına dönüp kilidi çevirdim.

Zayıf adam fermuarını çekip lavaboda ellerini yıkamaya başladı. Sabunu durulamasını bekledikten sonra arkasından yaklaşıp sol elimle yakasından tuttum. Ardından onu pat diye duvara yapıştırdım.

Adamın kahverengi gözleri şaşkınlık ve korkuyla irileşti. Yakasını tutan elimi itmeye çalıştı ama acınası bir çabaydı. Bu cılız herifin elimden kurtulma şansı yoktu. İşim bitene kadar onu bırakmayacaktım.

"Ne yapıyorsun?" dedi nefes nefese.

"Seni gördüm," dedim alçak, sakin bir sesle. Ne kadar kızgın olduğumu bilmesini istemiyordum. Onu parçalara ayırmak istiyordum ama bunu şimdi burada yapamazdım. "Kafeden beri bizi takip ediyorsun."

"E-etmiyorum..."

"*Yalan söyleme.*" Sağ elimle burnuna yumruk attım. Elimin temas ettiği noktada kemiği kırıldı. "Bizi neden takip ettiğini söyle."

Adam fışkıran kanı durdurmak için burnunu tuttu. "Etmedim..."

"Sırada parmakların var."

"Tamam!" Adamın dudakları korkudan titriyordu. "Kız arkadaşın, karımı çocuklarımı da yanına alarak beni terk etmeye ikna etti. Millie ona yardım etti ve... hayatımı mahvetti. Ne kadar nafaka ödediğimden haberin var mı? O kaltak *neyim var neyim yoksa* elimden aldı. Kız arkadaşın *bedel ödemeyi* hak ediyor."

"Millie benim kız arkadaşım değil, *karım*." Bu sözü ilk kez yüksek sesle söylüyordum. "Millie'nin ne yaptığını bilmiyorum ama karın seni terk etmekle iyi yapmış. Karımdan uzak durmazsan yemin ederim bütün kemiklerini tek tek kırarım. *Capisci?*"

Adam ağzı açık bakakaldı. "Ama o–"

"*Bütün kemiklerini*," diye tekrarladım. "Millie Accardi'nin kılına zarar gelirse gözünün yaşına bakmam. *Anlaşıldı mı?*"

"Evet," diye kekeledi. "Evet... ben... ondan uzak duracağım."

"Söz mü?"

"Evet. Söz!"

"Güzel." Gözlerimi gözlerine diktim. "Çünkü ben sözümde dururum. Ona yakınına yaklaşacak olursan vücudundaki bütün kemikleri tek tek kırarım. Ona zarar vermeye kalkarsan..." Gözlerinde korku görene kadar duraksadım. "Seni öldürürüm."

Bu sözlerle birlikte onu tekrar duvara çarptım. Bu sefer bayıldı. Bedeni gevşeyince yere yığılmasına izin verdim.

Sonra arka cebini yoklayarak cüzdanını buldum ve içinden ehliyetini çıkarıp adıyla adresini öğrendim. Ehliyetini cüzdanına geri koymayıp yanıma aldım çünkü bende olduğunu bilmesini istiyordum. Cüzdanını, içindeki para ve kredi kartlarıyla birlikte yere attım. Bir başkası alırsa benim problemim değildi. Daha fazlasını hak ediyordu ya neyse.

Şimdiden ayılmaya başlamıştı, gözlerini kırpıştırarak acı içinde inliyordu. Ona, konuşmamızı hatırlayamayacağı kadar sert vurmamıştım fakat yine de küçük bir hatırlatma için daha sonra evine uğrayacaktım. Ne de olsa artık adresini biliyordum.

Son olarak lavaboda elimdeki kanı yıkadım. Millie'nin ne yaptığımı bilmesini istemiyordum. Onu üzemezdim; herifin tekinin sabahtan beri bizi izlediğini bilmeden bile yeterince zor bir gün geçiriyordu. Ben meseleyi halletmiştim. Bunun düğün günümüzü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Onu koruyacaktım. Ben nefes aldığım müddetçe kimse ona ya da çocuklarımıza zarar veremeyecekti.

Tuvaletten çıktığımda Millie kapının önünde bekliyordu. Beni görünce gülümsedi. "Amma uzun kaldın! Normalde tuvaletten benden çok daha hızlı çıkarsın."

Ona, bir adamın burnunu kırmam ve onu hayatıyla tehdit etmem gerektiği için işimin uzadığını söyleyemezdim. "Kusura bakma."

"Bu arada..." Göğsünde duran kız kardeşimin broşuna dokundu. Kız kardeşimin ruhunun bu kelebek broşta olduğuna canıgönülden inanıyordum ve Millie onu taktığı için Antonia da bugün bizimle buradaydı. Onun varlığını *hissettiğimde* gülümsedim. "Bebek isimleri hakkında biraz daha düşündüm de..."

Millie, önerdiğim isimlerin hiçbirini beğenmiyordu ama ben de çoğunu şaka amaçlı öneriyordum zaten. Karar vermek için henüz erkendi, önümüzde hâlâ aylar vardı. "Öyle mi?"

"Evet." Başıyla onayladı. "Acaba diyorum, kızımıza Antonia'nın adını mı versek?"

Nefesim kesildi. Kız kardeşimi onurlandırmayı çok isterdim fakat kızımıza onun adını vermek biraz ağır gelebilirdi. Aramızdan bu kadar erken ayrılmasından dolayı derin bir hüzün duymadan adını söyleyemiyordum bile.

Millie yüzümdeki ifadeyi görünce, "Bire bir aynı ismi değil," diye telaşla düzeltti. "Ama benzerini. Onu onurlandırmak için. Mesela... Allison. Ya da Ada."

"Evet." Kollarımı karımın etrafına dolayıp onu göğsüme çektim. "Bunu sevdim."

Sonra bizi tehdit eden adamı erkekler tuvaletinin zemininde kendi kanının içinde yatarken bırakıp karımın ve doğmamış çocuğumla birlikte eve gittim.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâye kısa ve tatlı olduğundan (ben de öyleyim) teşekkür kısmını da kısa ve tatlı tutacağım.

İlk okurlarım olan anneme (her zamanki gibi), Emily'ye, Pam'e ve Val'e teşekkür ederim. *Hizmetçi*'yle ilgili her konuda bana yardımcı olan temsilcim Christina'ya da ayrıca teşekkürler.

Ne dersiniz, kısa ve tatlı oldu mu?

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP